

Δυό γκρίζες, χάρτινες σακοῦλες-
 Αυτό 'ναι πού ἀπ' αυτό εἶμαι φτιαγμένη, αυτό κι ἕνας τρόμος
 Τοῦ νά μέ κυλᾶνε καί νά φεύγω κάτω ἀπό σταυρούς καί μιά βροχή ἀπό ἀποκαθηλώσεις.
 Πάνω σ' ἕνα μαῦρο τοῖχο, ἀπροσδιόριστα πουλιά
 Περιστρέφουν τά κεφάλια τους καί κραυγάζουν.
 Δέν ὑπάρχει καμιά ὁμιλία ἀθανασίας μεταξύ τους!
 Κρύα κενά μᾶς πλησιάζουν:
 Κινοῦνται βιαστικά.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Αὐτό δέν αὐτό πού ἐννοοῦσα:
 Γυψομαρμάρινες καμάρες, οἱ στιβαγμένοι βράχοι λιαζόμενοι σέ σειρές,
 * Ἄδεια μάτια ἢ ἀπολιθωμένα αὐγά,
 * Ἐνήλικες ἐνταφιασμένοι σέ κάλτσες καί τζάκετ;
 * Χλομοί σά λαρδί, ρουφώντας τόν ἀραιό
 * Ἀέρα ὅπως γιατρικό.

Τό σταματημένο ἄλογο στὸν χρωμιωμένο του πάσσαλο
 * Ἀτενίζει πέρ' ἀπό μᾶς· οἱ ὀπλές του μασοῦν τήν καρβουνόσκηνη.
 Τό πουκάμισό σου ἀπό χοντρό λινό
 Φουσκώνει σάν τριγωνικό πανί. Μπόρ
 * Ἐξοστρακίζουν τήν ὑγρή λάμψη· οἱ ἄνθρωποι ἀδρανεῖς
 Καθώς σέ νοσοκομεῖο.
 Μπορῶ νά μυρίσω τ' ἀλάτι, ἐντάξει.
 Στά πόδια μας, ἡ θάλασσα μέ μουστάκι ἀπό ἀγριόχορτα
 * Ἐπιδεικνύει τά γλαυκοπράσινά της μετᾶξια.
 Λυγίζοντας καί σκύβοντας ὅπως μιᾶς παλιᾶς σχολῆς χορευτρία τοῦ ὀριεντάλ.
 Δέν εἶσαι πιό εὐτυχησμένος ἀπ' ὅ,τι ἐγώ γι' αὐτό.
 * Ἐνας ἀστυφύλακας δείχνει ἕναν ἄδειο γκρεμό

Πράσινο σάν ἕνα τραπέζι τῆς τράπουλας, ὅπου πεταλοῦδες τοῦ λάχανου
 Ξεφλουδίζονται πρὸς τῆ θάλασσα ὅπως κι οἱ γλᾶροι ἄλλωστε,
 Κι ἐμεῖς κάνουμε πικνίκ μέσ στή θανατερή βρώμα μιᾶς τρικοκκιᾶς.
 Τά κύματα πάλλουν καί πάλλουν σάν καρδιές.
 * Ἀραγμένοι στήν ἀκτή κάτω ἀπ' τοὺς ἀφρισμένους ἀνθούς, ξαπλώνουμε
 Ναυτιασμένοι καί στεγνοί ἀπό πυρετό.

Ο ΑΛΛΟΣ

Μπαίνεις ἀργά, σκουπίζοντας τά χεῖλια σου.
 Τί ἄφησα ἀνέγγιχτο στῆς πόρτας τό κατώφλι-

Λευκή Νίκη,
 * Αναβλύζοντας μέσ ἀπ' τοὺς τοίχους μου:

Χαμογελαστά, γαλάζια ἀστραπή
 * Αναλαμβάνει, σάν ἕνα τσιγκέλι, τό βάρος τῶν κομματιῶν του.